

EL COR DEL Poble

**SEMANARI
D'ESQUERRA CATALANA**

5 cts.

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. No's retornen els originals.

SURT ELS DIJOUS

Redacció y Administració
Carrer de Sant Pau, 75, pral.

Petjades fermes de la U. F. N. R.

Després de parlar en Pere Corominas

Ademés de la oportuna conveniència, la conferència que'l passat diumenge donà el digne diputat per Barcelona en la Sala Imperi ha tingut doble virtualitat. La de ventar les cendres que acugulaven el caliu del entusiasme fent renèixer la fe de aquella munió ciutadana que s'acoplà en el teatre del carrer de la Diputació, i la d'esvaïr la nuvolada que la conducta observada pels parlamentaris catalans amb motiu de la gestació i discussió del projecte de Mancomunitats podia fer aparèixer com lligada Catalunya a la sort d'un govern dinàstic.

La primera quedà patentada amb la vibració dels cors, amb el foc que espurnejava dels ulls dels allí apinyats pera oïr el verb noble i sincer d'un fill preclar i representatiu del poble, d'aquest home que ell tot sol es Montjuïc i l'Avenç, el Mediterrani i el Tibidabó, la ciutat i el camp... Immens com les valls ubèrrimes ont han fruitat ses cançons de «Dolça Pietat», de Patria i Llibertat, i finalment, per l'aleuada friturosa que s'hi aspirava de lluitar hàrdidament pera la conquesta de nostres reivindicacions.

La virtut segona del acte del diumenge es l'encarament amb els adversaris polítics dient-los aont som i ahont anem.

Aquesta part era la més trascendental. Els federals nacionalistes al col·laborar en el perfeccionament d'una obra profitosa pera llur patria no han claudicat ni mitg gram del contingut de les seves idealitats. Al revés, ha estat el govern monàrquic qui s'ha atansat a Catalunya reconeixent la justesa de les seves pretensions. No'ns venem per tan poca cosa. El que'ns vulgui comprar, ens ho ha de donar tot! De manera que ni en Canalejas tindrà l'acotament de nostre republicanisme, ni el rei, al firmar la llei de les Mancomunitats, deu oblidar la nostra condició d'enemics del vigent règim.

Ben clarament ho demostrà l'honorable conferenciant amb aquestes paraules:

«Es que hem adquirit amb tota aquesta col·laboració algun compromís? Hem d'anar a aplacar la nostra aspiració republicana per que hi hagi un rei que firmi un decret favorable a Catalunya? Es que hem de claudicar en les nostres aspiracions nacionalistes per tot això? Hem de recular en cap de les nostres peculiars aspiracions?»

Jo vaig a respondre categòricament a totes aquestes preguntes. Després de parlar-ne amb els directores del partit, puc dirvos que a totes les interrogacions responem amb un rotunde no.»

Deixem-se, doncs, de crits melosos al actual president de ministres, aixís com de saludos i somriures si acàs es un fet el viatge projectat del quefè de l'Estat, que ja's cuidarà l'Historia de gravar-los-hi la plana a que s'hagin fet mereixedors.

«En Canalejas, a qui tant he combatut, no trobaré en mí paraules d'adulació, y jo us dic que si no aprofito el temps que li resta de governar pera acabar de posar el peu al coll a la incua llei de Jurisdiccions, si no mira de posar aturador a la vergonyosa invasió d'Associacions religioses, si no tracta, en fi, de realitzar el seu programa lliberal, davant per davant i cara a cara el tornarem a combatre i el considerarem per enemic.»

I aixís recomanà a les sumitats de la U. F. N. R., que li feien costat en l'escenari, que extremessin les seves campanyes de propaganda perque:

«Com se compendria que al comensar a caminar pel camí de les nostres llibertats, ens pensem? Com se compendria que l'Autonomia, que es una llibertat, no'ns fes venir a la boca més sed de llibertat? Com se compendria que'l dia que veiem més factibles les nostres idees, les abandonéssim y renunciéssim a tota la tradició consagrada a demanar llibertats pels pobles i especialment pera Catalunya?»

Jo entenc que no hem de deixar dormir els nostres ideals nacionalistes. Hi hà homes de concisa habilitat que diuen que fins pel Novembre, en que's discutirà el projecte al Senat, hem d'atenuar el nostre nacionalisme, al menys en la seva exteriorització. Jo no participo de aquesta prudència.

Rès d'atenuar, doncs, les nostres propagandes, ni rès de callar. Es l'hora de parlamentar y com sabrán lo que volem si no els ho diem?

Fins arribaré a dir que pera ajudar als que en aquesta qüestió són aliats nostres, hem de seguir en la nostra campanya. Perque'ls enemics faríen argument del nostre silenci.

Ara ja diuen que això es la primera anella de una cadena; que després vindrà l'anella de la autonomia política, i després altres anelles fins a la darrera que no volem confessar, però que portem al cor. Si callessim creuríem que no volem rès ni tenim forsa pera demanar rès, i rès ens donarien.»

Ja veuen, doncs, els senyors regionalistes com se treballa per Catalunya, sense necessitat de doblegar, l'espina davant la monarquia ni de confondre amb un partit oligàrquic i centralista, manifestament contrari a tota idea de llibertat. Emperò són ben inútils semblants consells a ànimes burocràtiques engegades darrera una nòmina de quatre pessetes, que han fet més que justificat el lema de «Catalunya per nosaltres», al contrari dels nacionalistes republicans que sustenten el de «Nosaltres per Catalunya».

Després de parlar en Pere Corominas, no hi caben febleses, ni falses suposicions. L'horitzó de nostre camí se presenta banyat de sol pera seguir via avant cantant en íntima i estreta unió les estrofes:

A l'arma, a l'arma, fills del poble
el jorn de gloria ja ha arribat...

Catalunya triomfant
tornarà a ser rica i plena...

LA KÁBILA JAUMISTA EN ACCIÓ

Lo de Granollers

Escribim amb la nirviositat i l'indignació propia, no ja del home lliberal que veu escamida la llibertat, sinó del home cívic que no pot de menys que indignar-se al veure que en ple segle XX, encara tingui de viure rodejat de cafres. Per això no té d'extranyar a ningú si nostre llenguatge es una mica cru, ja que es fill de la nostra civilitat escarnida per uns quants homes que més be estarien dintre una gavia del Parc que no pas corrent lliures pels carrers.

Nostres llegidors ja n'estaràn enterats de lo succeït a Granollers el passat dissabte. Mentres uns quants homes, en ús de son perfecte dret, reunien al poble, al seu poble, pera exposar-li ses idees, uns quants malvats, atíats sens dubte, per altres no menys malvats, però sí més covards, s'armaven pera donar satisfacció a son instint salvatge.

I és més que greu lo de Granollers, perque no es pas un fet isolat, no, es un fet més, es un crim més que podrà el carlisme inscriure a la seva ja prou llarga historia de crims i lladronicis.

Els carlins amb sos actes sembla que vulguin fer viure an aquell Han d'Islandia,

de l'Hugo, que sols tenia com únic ideal el beure's la sang dels seus consemblants.

Si persisteixen per aquest camí, en lloc del lema «Deu, Patria i Rei» els estarà millor el de «Sang, Sang i Sang,» ja que dintre de son pit no es possible que hi tingui estada cap mena d'ideal noble i humà, doncs tots els seus actes, són una demostració a la vegada que de força bruta, de mals sentiments.

No van pas nostres paraules dirigides sols als que portaren a cap acte tan inhumà com el de Granollers, sinó que també les fem extensives als que no han tingut ni una sola paraula de protesta, ni de menyspreu pels assassins.

La sang de les víctimes taca per igual al assassí que als encubridors. Tot aquell que davant d'un fet com el que'ns ocupa no protesta, se posa al nivell dels cafres que'l dugueren a cap. No pot doncs ofendre de nostres paraules, ni tindrà dret a protestar, el dia que'ls homes cultes persegueixin, com se persegueix als gossos atacats de rabia, als que en lloc de portar els seus ideals a la política hi porten el seu esperit de kàbila.

I ara, permeteu que nostra ploma tingui un record pera en Miquel Massó, que encar que no milités dintre nostra comunitat política, no per això te d'esser menys profund nostre sentiment per sa mort.

Nosaltres que no tenim altra fe que'n la vida, no sabem fer res mes que descobrir-nos, davant de la llosa que guarda nostres despulles, i en lloc de plorar, cloure els punys.

Pels assassins jaumistes

Si el Duc de Solferino, com a quefè regional, i primera autoritat del partit jaumista a Barcelona, no ordena la disolució d'aquets «requetés» de feres que han mamat llet tan podrida que'ls porta a assassinar, robar, violar i saquejar, el poble cívic i lliberal de Catalunya s'apressurarà a demanar-li comptes dels atropells que cometin.

Per humanitat, ja que las autoritats els consenten anar armats fins a les dents, devallant dels camins reals a la ciutat pera cometre